

Missio Savo
10.09.2009
Polvijärven Op:n kerhohuone
Raamattutunti Väinö Hotti

ÄLÄ PELKÄÄ, USKO AINOASTAAN

”Hänen vielä puhuessaan tultiin synagoogan esimiehen kotoa sanomaan: ”Tyttäresi kuoli; miksi enää opettajaa vaivaat?” Mutta Jeesus ei ottanut kuullakseen, mitä puhuttiin, vaan sanoi synagoogan esimiehelle: ”Älä pelkää, usko ainoastaan” (Mark.5:35-36).

Ystävän kautta Herran sana

Teemana olevan sanan sain eräältä ystävältä. Huomasin, että tämä Raamatun sana sisältää voimakkaan lohdutuksen ja rohkaisun. Se jäi elämään sydämeeni ja on ruokkinut minua usein tämän jälkeenkin. Jumalan sana ei ole tarkoitettu vain kertakäyttöiseksi, vaan siihen voidaan palata – ja siihen tulee palata yhä uudelleen. Sanassa on voimakas lataus, jota voidaan hyödyntää yhä uudelleen ja uudelleen.

Kilvoituksen asia

Uskovalla on uudestisyntymisen seurauksena kaksi luontoa, liha ja Henki, jotka kamppailevat keskenään. Hengen on määrä päästä voitolle eri ratkaisuisissa. Kokonaisuutena uskovan tulisi elää **Hengen mukaan** – Hengen pitäisi hallita ja määrätä.

Pelko kuuluu lihan alueeseen. Henki tuo mukanaan lapsen oikeuden, levon ja rauhan:

”Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha” (Room.8:6).

”Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti” (Jes.32:17).

Uskon tie

Jairus on ohjaamassa meitä uskon tielle, jossa tavallaan astutaan tyhjän päälle. Usko antaa rohkeuden, jota meillä kenelläkään ei luonnostaan ole. Raamattu tarjoaa tästä monia muitakin esimerkkejä:

Nooa: ”Uskon kautta rakensi Nooa, saatuaan ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt, pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi” (Hebr.11:7).

Aabraham: ”Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva” (Hebr.11:8).

Mooses: ”Uskon kautta hän jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti” (Hebr.11:27).

Ester: ”Mene ja kokoa kaikki Suusanin juutalaiset, ja paastotkaa minun puolestani; olkaa syömättä ja juomatta kolme vuorokautta, yöt ja päivät. Myös minä palvelijattarineni samoin paastoan. Sitten minä menen kuninkaan tykö, vaikka se on vastoin lakia; ja jos tuhoudun, niin tuhoudun” (Ester 4:16).

Danielin ystävät: ”Ja hän käski sotajoukkonsa väkevimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja Abednegon ja heittää heidät tuliseen pätsiin. Silloin nämä sidottiin vaippoineen, takkeineen, päähineineen ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin” (Dan.3:20,21).

Daniel: ”Silloin kuningas käski tuoda Danielin ja heittää hänet jalopeurain luolaan” (Dan.6:16).

Stefanus: ”Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: ”Herra Jeesus, ota minun henkeni!” (Apt.7:59).

PELON AIHEITA

1. Sairaus

Aikamme yhteiskunta on monessa mielessä parempi kuin edellisten sukupolvien yhteiskunnat. Elintason kohoaminen on poistanut monia pelon aiheita, jotka ovat liittyneet esimerkiksi terveyteen, asumiseen, matkustamiseen jne. Mutta aikamme ihminen ei ole suinkaan peloista kokonaan vapaa. Jossakin mielessä pelkoja on jopa enemmän kuin aikaisemmillä sukupolvilla. Synagoogan esimies Jairus oli peloissaan tyttärensä sairauden puolesta. Tänäinkin sairauteen liittyy monia pelkoja. Kyse voi olla omasta tai läheisen sairaudesta. Monet sairaudet on voitettu, mutta edelleen meillä on sairauksia, jotka tuovat muassaan **pelkoa**.

Toisaalta uskovaa rohkaisee monet ihmeparantumiset, joissa Jumala on puuttunut suoraan tilanteeseen ja antanut vakavan sairauden parantua hetkessä. Toisaalta taas on huomattava, että lääketiede ja lääkärit ovat Jumalan välikappaleita ihmisten parantamiseksi. Niistä saamme olla kiitollisia.

Vaimoni Lailan kohdalla ei tapahtunut mitään äkillistä ihmeparantumista. Hän on ollut monien lääkärien käsissä ja joskus on tehnyt mieli jopa sanoa:

”Ja siellä oli nainen, joka oli sairastanut verenvuoksua kaksitoista vuotta ja paljon kärsinyt monen lääkärin käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta mitään apua, pikemminkin käyden huonommaksi” (Mark.5:25-26).

Toisaalta olemme syvästi kiitollisia siitä avusta, jota Jumalan on antanut lääkärien kautta. Monet vuorokaudet on vietetty sairaalassa ja terveystieteissä. On näyttänyt siltä, että Lailan osa on vähittäinen riutuminen. Näin etenkin halvaantumisen jälkeen, joka tapahtui 10.4.2007. Monet rukoukset on rukoiltu ja monet rukouspyynnöt lähetetty. Kiitos kaikille esirukoilijoille!

On ollut pakko ammentaa rohkaisua ja toivoa Jumalan sanasta: **”Älä pelkää, usko ainoastaan.”** Tässä on ollut uskon ja epäuskon taistelu, Hengen ja lihan taistelu. On ollut taistelu pelkoa vastaan. Mutta kun rukouksen malja täyttyi, alkoi tapahtua.

Lailan syntymäpäivän aikoihin (29.8) muutos alkoi. Halvaantunut vasen jalka ja vasen käsi alkoivat toimia. Ruokahalut palasivat. Alkoi kokonaisvaltainen tervehtyminen. Tämä kaikki tapahtui vastoin kaikkea todennäköisyyttä ja kaikkia järjen päätelmiä. Epäusko joutui häpeään.

2. Kuolema

”Älä pelkää, usko ainoastaan” sanottiin kuoleman viestin tultua. Kuolema merkitsee tavallisesti jotakin lopullista, peruuttamatonta. *”Niin kauan kuin on elämää, on toivoa.”* Mutta kristinuskon toivon sanoma kattaa kuolemankin synkeän yön.

Jeesus sanoi kuollutta veljeään surevalle Martalle: **"Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?"** (Joh.11:40).

Kuolema oli eräs niistä pimeyden turmiovalloista, jotka Jeesus ristillä voitti. Yleisesti on vaiettu siitä, mitkä muut kokivat kuoleman Jeesuksen ristiinnaulitsemisen myötä: 1. Saatana. 2. Synti. 3. Laki. 4. Meidän vanha ihmistemme. 5. Uskova maailmalle ja maailma uskovalle. **6. Kuolema.**

"joka kukisti kuoleman ja toi valoon elämän" (2. Tim.1:10).

Jeesuksen kuolemassa ratkaistiin myös kuoleman pelkoon liittyvä ongelma:

"Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia" (Hebr.3:14-15).

Uskovan kuolemaongelma ratkaistiin Jeesuksen ristinkuolemassa Golgatalla. Me kuolimme jo silloin yhdessä Jeesuksen kanssa – meidän kuolemamme on siis jo takanapäin. Siksi Jeesus voi sanoa:

"Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?" (Joh.11:25-26).

Kristinuskon koetinkivi on hautajaistilaisuus. Onko meillä silloinkin tuottavana toivon sanoma vai olemmeko luomassa toivottomuuden ilmapiiriä, kuten on tavanomaista kääntymättömien keskuudessa? On tietysti ero uskovan ja epäuskoisen hautajaisilla.

"Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole" (1. Tess.4:13).

Osmo Tiililä viittaa kirjassaan Kuolema herrnhutilaisseurakunnan hautausmaahan: *"Olette siellä todenneet kaksi asiaa, ensiksi sen, että hautakivet ovat kaikki samankokoisia ja muotoisia, sillä kuolemassa ei ole eroa rikkaitten ja köyhien välillä eikä kenenkään muistoa ole syytä tällä paikalla paisutella, ja toiseksi sen, ettei kiviin ole kaiverrettu mitään epämääräisiä lohdutussanoja tai tunnelmarunojen pätkiä vaan joko "entschlafen" (poisnukkunut) tai juuri tämä nyt puheena oleva "heimgegangen" (kotiinpäässyt)"* (Tiililä, Kuolema s.74).

3. Syyllisyys

Syyllisyys Jumalan edessä tekee ihmisen pelokkaaksi. Toisaalta huonolla omallatunnolla kulkeminen voi aiheuttaa arkuutta esiintyä ihmistenkin edessä.

"Ja he kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan. Mutta Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: "Missä olet?" Hän vastasi: "Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sentähden minä lymyisin" (1. Moos.3:8-10).

Ihminen on syyllisenä pakomatalla. Hän tietää tehneensä väärin ja pelkää tilintekoa. Hänellä on syyllisyyden puntit jaloissa, jotka hidastavat matkantekoa. Hän pelkää toisaalta syystä, sillä hänellä on välit poikki Luojansa kanssa. Raamattu neuvoo:

”Tee siis sovinto ja elä rauhassa hänen kanssaan, niin saavutat onnen” (Job 22:21).

Synnintunnossa olevalle sanotaan: **”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi”** (Apt.16:31). Toisin sanoen: USKO AINOASTAAN!

4. Tulevaisuus

Monen elämään lankeavat tulevaisuuden varjot raskaina. Monet asiat tulevaisuudessa pyrkivät tekemään levottomiksi. Uskovallakin on totinen kilvoittelu tällä kohdin. Jeesus tiesi tämän. Siksi hän opettaakin:

”Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomisen päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa.” (Matt.6:25,33-34).

Hengellisen laulun tekijä runoilee: *”En tiedä, mitä päivä tuo, En sitä kaipaakaan, Kun sieluni on oppinut Jeesukseen luottamaan”* (HLV 273:1).

Erityisesti lopunaika on vaikea tulevaisuuden huolien suhteen. Epäuskoiset menehtyvät synkkien tulevaisuuden kuvien edessä:

”Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat. Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella. Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” (Luuk.21:25-28).

Herran omat eivät saa lähteä missään olosuhteissa pelottelulinjalle, vaan heidän tulee rohkaista Herran kansaa tuomalle esille Jumalan ilmoituksen lopunajasta ja sen, kuinka Herra uskollisuudessaan pitää omistaan huolta kaikkein vaikeimmissakin tilanteissa.

”Muista, Jumalani, Tobiaa ja Sanballatia näiden heidän tekojensa mukaan, niin myös naisprofeetta Nooadjaa ja muita profeettoja, jotka minua peloittelivat” (Neh.6:14).

5. Pääsenkö perille?

Tämä on vakava ja aiheellinen kysymys. Israelin monilukuisesta kansasta vain kaksi (Joosua ja Kaaleb) pääsi Kaanaan maahan. Kaikki he lähtivät toiveikkaana Egyptistä, mutta erämaan epäonnistunut kilvoitus koitui heidän kohtalokseen. Uskoontulo on välttämätön ja tärkeä, mutta ilman kilvoitusta ja pyhityselämää ei kukaan pääse perille.

”Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanaikojen loppukausi on tullut” (1. Kor.10:11).

Monen kohtaloksi muodostuvat harhaopettajat, ne, jotka julistavat ”toista evankeliumia”. Aikamme kristillinen opetus on hyvin monimuotoista. Radio Dei ja TV7 tarjoavat monenkirjavaista oppia.

”Tule meille, tule meille” – kaikuu joka kulmalta. Uskovat ovat ennennäkemättömässä pyörytyksessä. Mihin voisi mennä, ketä voisi kuunnella saattamatta sielunsa autuutta vaaraan?

Olavi Rimpiläinen kirjoitti aikoinaan: *”Hän (täysikasvuinen luterilainen kristitty) ei voi paeta vastuutaan kenenkään tai minkään auktoriteetin selän taa. Luther nimenomaan korosti, että ei saa tarkata sitä, kuka mitään sanoo, vaan sitä, mitä joku sanoo. Tämä systeemiin pelaa vain sillä edellytyksellä, että seurakuntalaiset todella tuntevat Raamatun ja säännöllisesti opiskelevat sitä. Muutenhan he eivät pysty Raamatun avulla arvioimaan oppeja ja opettajia”* (Perusta 6/90).

Rimpiläinen viittaa siihen, että uskovien tulisi osata Raamatun avulla arvioida oppeja ja opettajia. Alkuseurakunnassahan näin tapahtui:

”Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan. Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin” (Apt.17:10-11).

Monessa mielessä aikamme kristityt ovat valistuneempia kuin alkuseurakunnan uskovat, mutta oppien ja opettajien arvostelussa on tapahtunut taantumista. Syykin tähän on selvä. Kristillinen tieto on huolestuttavasti vähentynyt. Ajassamme satsataan hengellisessä kokoontumisessa hartauteen ja tunnelmaan – tiedon kustannuksella. Tämä taas kostautuu:

”Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa” (Matt.22:29). **”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on tietoa vailla”** (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

Kyllähän meidän seurakunnissamme on myös raamattuopetusta, mutta ongelmana on usein se, että tarjottu tieto on ”sirpaletietoa”(= Raamatun valitut palat); usein puuttuu Raamatun kokonaisvaltainen opetus, johon esim. lähetyskäsky kehottaa ja velvoittaa (opettamalla ”kaikki”, Matt.28:20).

Mikä on luotettavaa opetusta?

Kun Paavali esitteli julistamansa evankeliumin, hän kieltäytyi olemasta minkään uuden sanansaattaja:

”Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa, hänen Pojastansa - joka lihan puolesta on syntynyt Daavidin siemenestä” (Room.1:1-3).

Kun **K.O. Syväntö** vertailee erilaisia raamatunkäännöksiä, hän toteaa: *”Mutta eräs merkillinen tosiasia jää: Mitä vanhempi käänös, sitä uskollisempi se on ollut alkutekstille.”*

Tämä pitää paikkansa myös yleensä hengellisen kirjallisuuden ja puheiden luotettavuudesta; mitä vanhempi sen uskollisempi Raamatulle. Samoin lie virsienkin laita, vanhat ovat yleensä raamattu-uskollisempia.

Mihin kristillinen toivo perustuu?

Mikä on perustana sille, ettei uskovan tarvitse pelätä? Jeesus ei lupaa, että hänen omiensa elämä olisi tämän maailman ongelmista ja vaivoista vapaata pilvilinnojen päällä kulkemista ja asumista.

Mutta hän antaa lupuksen siitä, että uskovan ei tarvitse olla näissä ahdistuksissa yksin: ”Yksin en kulje, en hetkeäkään. Vierelläin aina mä Jeesuksen nään.” Tässä lienee ripaus ”kristillistä romantiikkaa”. Usko ei merkitse ainaista **näkemistä** eikä **kokemista**. Usein meistä tuntuu, ettei Jeesus ole lähellä laisinkaan.

”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja?” (Ps.22:2).

Kuitenkin me saamme yhtyä apostolien tunnustukseen: ”Herra on lähellä” (Fil.4:5). ”mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä” (Ef.2:13).

Herra on ”rukouksen päässä”: ”Sillä onko toista suurta kansaa, jonka jumalat ovat sitä niin lähellä, kuin Herra, meidän Jumalamme, on lähellä meitä, **niin usein kuin me häntä rukoilemme?**” (5. Moos.4:7). –Rukous (”tykökäyminen”) on avainasemassa kun puhutaan Herran läsnäolosta!

Herran läsnäolosta on pettämättömänä vakuutena on SANA!

”Jeesus sanoi hänelle: ”Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!” (Joh.20:29). ”sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä” (2.Kor.5:7).

”Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta” (Jes.43:2).

”Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt.28:20).

”Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: ”En minä sinua hylkää enkä sinua jätä” (Hebr.13:5).

”Muut kaikki hylkää, vaan sinä et” (Wilhelmi Malmivaara).

Mitä usko on?

”Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy” (Hebr.11:1).

”Mutta usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ja ei näkymättömistä epäile” (Biblia).

Jeesus sanoo: ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt” (Joh.6:29).

Lapsi ei pelkää

Jos ihminen ei ole uskossa, hän pelkää, koska hän on pakomatalla kuten Adam ja Eeva. Häntä hallitsee kiinnijoutumisen pelko.

Lainalainen uskova on myös pelonalainen. Hänessä on ylimääräistä jännitystä ja kireyttä. Hän kokee, ettei hän täytä mittaa.

Jumalan lapseksi tuleminen tietää vapautumista myös pelosta: ”Lapset ovat siis vapaat” (Matt.17:26). Lapseuteen liittyy olennaisesti turvallisuus ja lepo.

”Sillä te **ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa**, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: ”Abba! Isä!” (Room.8:15).

”Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat” (Ps.23:4).

”Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sentähden emme pelkää, vaikka maa järkkyyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat, vaikka sen vedet pauhaisivat ja kuohuisivat ja vuoret vapisisivat sen raivosta” (Ps.46:2-4).

”Sulillansa hän sinua suojaa, ja sinä saat turvan hänen siipiensä alla; hänen uskollisuutensa on kilpi ja suojus. Et sinä pelkää yön kauhuja, et päivällä lentävää nuolta, et ruttoa, joka pimeässä kulkee, et kulkutautia, joka päiväsydännä häviötä tekee. Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu” (Ps.91:4-7).

Pyhä Henki – rohkeuden henki

Pyhä Henki on paitsi lapseuden henki myös rohkeuden henki:

”Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen” (2. Tim.1:7).

Rakkaus ja pelko eivät viihdy samassa sydämessä: ”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa” (1. Joh.4:18). Kun pyrimme peloista vapaiksi, pyrkikäämme lähemmä Jeesusta, jossa meillä on täydellinen rakkaus!